

Mèxic D.F. 23 d'abril del 1962

Estimats pares i Joan: el mateix dia del Sant de la Glòria vàrem rebre la postal de vostès felicitant-la. Va estar molt contenta. Per cert que ara ens passa també que no sabem com ha quedat aquesta data de celebració, però a falta d'una informació més exacta, seguim el dia tradicional.

Hem passat la Setmana Santa a casa, com escau, a desgrat de la febre general de desvirtuar aquests dies amb divertiments profans; mitja ciutat de Mèxic ha sortit a fora, produint-se una esfereidora quantitat d'accidents de carretera.

Els Peypoch emprenen el viatge a Catalunya a primers de maig. Fa pocs dies, vaig parlar llargament amb el Peypoch, que creu que no tindrè dificultats amb el permís d'entrada ja que (segons ell), les autoritats civils i eclesiàstiques quan es tracta de fets consumats i afermats pels anys i la bona conducta, tendeixen a una comprensió que si bé no és tradueix en acceptacions de dret, si la concedeixen de fet. Ja veurem...

Nosaltres seguim molt il·lusionats en la realització dels nostres plans i només estem pendants de com coordinarem les coses. Sempre ens ha semblat millor tornar de cara al bon temps, ja que per als nens el contacte bruscat amb un fred hivernal que no coneixen els sobtaria. I no sabem si podrem aprofitar el pròxim estiu, ja que el temps passa de pressa i la nostra impaciència no serveix per a accelerar uns tràmits que van fent el seu curs.

No tinc gaires mostres per portar. La immensa majoria de la meva feina ha consistit en la il·lustració de llibres tècnics (enginyeria, medicina, arquitectura, enciclopèdies, etc.), difícil d'ensenyar per la quantitat d'obres que s'haurien de carregar d'un cantó a l'altre. Però sí tinc elements i sistemes per a oferir una eficiència poc corrent, en un camp extens.

No sé si vaig dir-los que en Tasis -si es pot fer- és partidari que conservéssim la nacionalitat mexicana. Un compatriota nostre escriptor, en Bladpe Desumvil·la, exiliat com nosaltres durant molts anys a Mèxic, ha retornat com a mexicà, ell i la família, i em diu en Tasis que les quotes que s'han de pagar periòdicament no són tan altes, ni de molt, com jo em pensava. Quan vingui la resolució de Madrid, si és favorable com esperem, ja m'informaré a la

mateixa representació diplomàtica espanyola de tots els detalls. Com els vaig dir, són cordials i amables (es diu que tenen instruccions d'ésser particularment atents amb els refugiats) i penso que m'ajudaran de bona fe. Ho han fet amb tots els qui han emprès el retorn i els qui el preparen, cada vegada més nombrosos.

Seguim somniant i parlant constantment del mateix tema i els més engrescats (si fos possible un engrescament superior al meu) són els nens. A veure com podrem coordinar la prossecució dels seus estudis, sense que es produeixin pèrdues de temps massa considerables. La Glòria, aquest primer trimestre anual, ha estat també primera de classe, amb notes extraordinàries; parla i escriu el francès amb absoluta correcció. El Raimon segueix amb la seva dèria d'ésser metge i penso que potser podrà realitzar-la a Catalunya, si encerta la manera d'estudiar i treballar al mateix temps per a ajudar-se en els estudis.

En fi: teixim i desteixim projectes, sense oblidar, però, que la realitat és la qui, a fi de comptes, marcarà el nostre pas. Que Déu guiï els nostres actes!

Acabo per a lliurar a temps aquesta carta al correu, que també cursaré al centre.

Una fortíssima abraçada per a tots tres de tots nosaltres!

Pere